

[Christmas Møller.]

marks Bank, at holde det ærede Medlem uden for Udvalgsforhandlingen, det maa det ærede Medlem virkelig ikke bebrejde os.

Rager: Ja, jeg er jo forberedt paa at gøre nogle Bemærkninger til Punkt 5 paa Dagsordenen, første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Færdselsloven, og jeg gaar ud fra, at det er den, vi behandler i Øjeblikket efter det Intermezzo, der har fundet Sted. De Bemærkninger, jeg ønsker at gøre, maa i første Række gaa ud paa, at det Lovforslag, som vi i Øjeblikket har faaet forelagt, kunde have været overflødigt, for saa vidt som man allerede kunde have vedtaget den Ordning, som man nu tilstræber, da vi havde Færdselsloven til Behandling i Samlingen 1931—32. I det Lovforslag, som dengang blev fremsat af daværende Justitsminister Zahle, og som findes i Tillæg A. Sp. 3537 ff. i Rigsdagstidende 1931—32, læser vi Sp. 3541—42, hvor § 11 er citeret, et 2det Stykke, der siger følgende — med den højtærede Formands Tilladelse citeres:

„Justitsministeren kan dog, for saa vidt angaar bestemte Hovedfærdselsaarer, fastsætte, at den, der fra en Sidegade eller -vej kører ind paa eller over Hovedfærdselsaaren, har Vigepligt for Færdselen paa Hovedfærdselsaaren. Dette skal tilkendegives ved Opslag paa de Sidegader og -veje, der udmunder i Hovedfærdselsaaren.“

Altsaa i Princippet det, som man nu foreslaar. Det er naturligvis med en vis Tilfredsstillelse, at jeg derefter anmoder om at maatte citere Sp. 1046 i Tillæg B. Rigsdagstidende 1931—32, hvor man ser, at et femte Mindretal i Udvalget, bestaaende af min Ringhed, som ene Mand i hele Udvalget er gaaet imod et Ændringsforslag, som de 14 øvrige Udvalgsmedlemmer enedes om, og hvorefter dette Stykke 2 i § 11 skulde gaa ud. Altsaa, man staar i Virkeligheden nu, hvor man stod, dengang Justitsministeren forelagde Forslaget i 1931, men man har set det beskæmmende, at dengang Sagen blev forhandlet i det daværende Folketingsudvalg, har 14 Medlemmer af dette Udvalg sluttet sig sammen om at henrette den Ordning, som man i Dag synes at ville samles om med Tilfredshed. Jeg var kun Medlem af dette Udvalg i Slutningen af dets Periode, da jeg erstattede min daværende Partifælle her i Tinget Hr. Jesper Simonsen, der havde været Medlem tidligere, saa jeg ved ikke, hvordan Udvalget dengang gennem sine Forhand-

linger naaede til dette meget beklagelige Standpunkt; hvis det ikke var blevet vedtaget, vilde vi have været længere fremme i Dag, end vi er.

Men naar jeg har fremdraget denne Forhistorie, er det ikke for nu at gøre alt for mange Bemærkninger dertil, men for at sige, at foruden mit Mindretalsstandpunkt paa dette Punkt havde jeg ved samme Lejlighed ogsaa et andet Mindretalsstandpunkt. Dette Mindretalsstandpunkt blev ogsaa sablet ned og er desværre ikke vundet frem endnu til Hævdelse i den nye Lov; men da det synes, som om Sandheden skrider, har jeg ikke villet undlade at drage det frem ved denne Lejlighed. Jeg vil ogsaa føre det frem til Afstemning her i Salen ved anden Behandling, og lykkes det saa ikke at faa det gennemført denne Gang, lykkes det jo nok næste Gang, naar Færdselsloven kommer til Behandling, idet man saa erkender, at nu er ogsaa Tiden inde til at føre dette igennem.

Det er Forslaget om at afskaffe den nuværende Venstrevigepligt og indføre Højrevigepligt. Naar jeg siger Venstrevigepligt og Højrevigepligt, er det efter de Ord, der staar i Loven, men naar jeg nu taler om Sagen, vil jeg i Stedet for gerne bruge de gamle Ord: at afskaffe Højreforkørselsretten og erstatte den med Venstreforkørselsret, ikke fordi jeg i og for sig ikke kunde manøvrere med de nye Begreber, men fordi Problemet nu er lagt saaledes op, at man i det almindelige Omdømme taler om Forkørselsret og ikke om Vigepligt; derfor tror jeg, det forstaaes bedst i Diskussionen, naar jeg anvender Ordet Forkørselsret.

Det er ikke min Mening her at gentage de Argumenter, jeg fremsatte for Venstreforkørselsretten i Stedet for Højreforkørselsretten ved den Diskussion, der fandt Sted i det høje Ting den 10. Marts 1932, men jeg henviser interesserede til at læse Folketingstidende 1931—32, Sp. 3928—37, hvor mine Argumenter vil findes. Jeg maa i øvrigt sige, at det ikke i særlig Grad er mine Argumenter, men det er Sagskundskabens Argumenter; der er nemlig dør foretaget et Uddrag af de Bemærkninger, som var gjort af den Kommission, der havde siddet, inden Færdselsloven blev forelagt i 1931. Denne Kommission var naaet til at foreslaa Højreforkørselsretten, men, som jeg klart viste det, i Virkeligheden efter at Undersøgelsen Punkt for Punkt havde bevist, at Venstreforkørselsretten var det rigtige. Man naaede alligevel til at blive ved Højreforkørselsretten, fordi man nu